

[Knut Kristensen.]

saa de har lidt et Nederlag og derigennem i Virkeligheden har svækket det, de vilde have fremmet; jeg anser det ikke for heldigt set fra Landbrugets Synspunkt og ikke set fra Forespørgernes Synspunkt, men det maa de nu selv om.

Derimod synes jeg, det er ganske mærkeligt, at den højtærede Justitsminister paa en Maade vil kritisere og anføre som noget særlig uhørt fra tidligere Tid, at der stilles Forespørgsler i stort Tal ogsaa her i Folketinget. Derigennem minder den højtærede Justitsminister om, at han stammer fra Landstinget og har opholdt sig der al den Tid, hans eget Parti var i Opposition, for da hørte Forespørgsler til Hverdagskost; men det har Justitsministeren ikke været opmærksom paa, og nu har han altsaa faaet denne Berigelse til sin øvrige vide Erfaring.

Da Sagen nu imidlertid er rejst, er der ogsaa Grund til at tage Stilling til den, og jeg maa da sige, at jeg kan ikke forstaa, og jeg finder det ikke rigtigt, at Justitsministeren har afslaaet denne Ansøgning om Appel til Højesteret. Det forekommer mig, at denne Sag har baade en saa principiel Karakter og en saa stor økonomisk Rækkevidde, at den efter Justitsministerens Oplysning om, hvad der skal til, for at den kan føres videre ad Rettens Vej, maa være kvalificeret til at komme ind under en saadan Særbehandling.

Men dertil kommer ogsaa andre Ting. Det er sikkert ikke Justitsministeren ubekendt, at der blandt de Folk, der sluttede Forlig om denne Paragraf i Valutaloven, hvor den saakaldte Afleveringspligt blev ophævet, er dybt forskellig Forstaaelse af, hvad det betyder. Jeg skal i saa Henseende henvisse til den Diskussion, der den 22. November forrige Aar under Valutalovens Behandling fandt Sted med den lange Række af korte Bemærkninger, som mit Partis Formand vekslede med Det konservative Partis Formand om dette Spørgsmaal. Jeg skal endvidere henvisse til mit Partis Formands Udtalelser i Pressen, hvor han har gjort Rede for sit eget og Partiets Syn paa denne Sag. Det er dog ogsaa en Ting, der maa tages i Betragtning, at de Partier, som var blevet enige om denne Bestemmelses Gennemførelse, har en meget forskellig Forstaaelse af, hvad den betyder.

En Sag, der kunde være særlig egnet til at indanke for den højeste juridiske Domstol, er Lovligheden af Handelsministerens Cirkulære af 11. September 1935. Jeg finder ikke, at der kan ligge nogen

Begrundelse for en Afvisning deraf i Underinstansens Opfattelse. Dertil maa jeg maa ske — henset til Højesteret — ogsaa henregne Rigsadvokatens og Justitsministerens Opfattelse. Det er dog formentlig ikke dem, der er den højeste juridiske Viddom, i hvert Fald har de ikke Autoritet til at give den Udtryk.

Jeg mener derfor, at det vilde have været rigtigt, om denne Sag under Hensyn til de Forhold, jeg har nævnt, var blevet Genstand for Bedømmelse netop ved Højesteret. Men dertil skal jeg føje, at det er min fulde Overbevisning, at Udtrykkene i de paagældende Paragraffer af Loven — som man fra flere Sider mener Bekendtgørelsen strider imod — efter den umiddelbare, jævne Lægmandsforstaaelse af det danske Sprog af den langt overvejende Del af Befolkningen, hvor der ikke er politiske Interesser, der spiller ind, ikke vil kunne forstaaes saaledes, at Hjemførselspligten ogsaa omfatter Aflevering til Banker her i Landet.

Dertil kommer endvidere, at Underretten, som Justitsministeren nævnte, i sine Præmisser udtaler, at Udtrykkene ikke var klare — det var tvivlsomt, hvad der skulde forstaaes derved —, og henholder sig til Formaalet. Men det er ikke det, der er afgørende, men Lovens Ord; det andet kan kun være vejledende. Endelig har Rigsadvokaten udtalt, at han ikke vilde modsætte sig en Indankning, hvorved han giver Udtryk for, at han er i Tvivl om, hvorvidt det ikke var det heldigste, at Sagen ikke blev indanket for Højesteret.

Jeg kan derefter ikke forstaa, at Justitsministeren ikke baade af Klogskabshensyn og Rimeligheds- og Retfærdighedshensyn tillod denne Appel til Højesteret.

Den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsorden falder i to Dele. Ogsaa jeg finder det lidt mærkeligt, at man foreslaar et Mistillidsvotum til et almindeligt Medlem her i Tinget. Jeg ved ikke, hvad vi kunde blive udsat for hver især, hvis vi skulde vedtage Mistillidsvota til hinanden hver anden Dag. Det er vist noget rent usædvanligt; jeg har i hvert Fald ikke oplevet det i den Tid, jeg har været Medlem af det høje Ting.

Hvad Indholdet af første Del angaar, har vi udtrykt vor Opfattelse deraf gennem Udtalelser, jeg allerede har henvist til under Behandlingen af Valutaloven af 11. November og mit Partis Formands Udtalelser og i Artikler i Pressen. Dertil henholder vi os. Det er vor Opfattelse af dette Spørgsmaal, som der er kommet til Udtryk, og